

Sygn. akt II CZ 94/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi U.M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 czerwca 2012 r.,

wydanym w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko U.M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 lipca 2013 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od skarżącej na rzecz A. W. kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2012 r. zapadł prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w sprawie z powództwa A. W. przeciwko U. M. o zapłatę na podstawie umowy o roboty budowlane.

W skardze o wznowienie postępowania zakończonym tym wyrokiem pozwana jako podstawę swego żądania wskazała ujawnienie się nowej okoliczności faktycznej w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.: nieważności umowy o roboty budowlane ze względu na to, że umowa ta zawierała zobowiązanie do prowadzenia robót przed wydaniem pozwolenia na budowę. Ponadto skarżąca, powołując się na art. 403 § 1 k.p.c., podniosła, że umowa ta jest antydatowana i tym samym stanowi dokument podrobiony w rozumieniu wymienionego przepisu.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 23 lipca 2013 r. odrzucił skargę pozwanej na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wyjaśnił, że powołana przez pozwaną nieważność umowy o roboty budowlane ze względu na zawarte w niej zobowiązanie do prowadzenia robót przed wydaniem pozwolenia na budowę nie stanowi okoliczności przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., ponieważ pozwana mogła powołać się na tę okoliczność przed prawomocnym zakończeniem postępowania. Ponadto Sąd Apelacyjny wskazał, że podnoszone przez pozwaną antydatowanie umowy o roboty budowlane nie pozwala na uznanie zaskarżonego wyroku za orzeczenie oparte na dokumencie przerobionym w rozumieniu art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. Pozwana nie podała też, jaki wpływ antydatowanie umowy mogło mieć na wynik postępowania zakończonym zaskarżonym wyrokiem.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 23 lipca 2013 r. skarżąca zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu błędne przyjęcie, że antydatowanie umowy o roboty budowlane nie stanowiło podstawy do wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z treści uzasadnienia skargi w sposób niebudzący wątpliwości

wynika, że przytoczona w niej podstawa w rzeczywistości nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 28 października 1999 r., II UKN 174/99; 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05; 18 maja 2006 r., IV CZ 36/06; 5 lutego 2009 r., I CZ 4/09; 6 czerwca 2012 r., IV CZ 38/12; 26 września 2013 r., IV CZ 88/13).

Z takim właśnie przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Dokumentem podrobionym jest dokument sporządzony w całości przez inną osobę niż ta, od której ma on pochodzić, zaś przerobienie dokumentu polega na dokonaniu zmian w jego treści (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1999 r., III CKN 1075/98 i 6 czerwca 1997 r. III CKN 85/97). Podnoszone w skardze antydatowanie umowy przez strony: wskazanie w obejmującym ją dokumencie innej daty zawarcia niż rzeczywista, nie może być więc uznane za podrobienie lub przerobienie dokumentu, o którym mowa w art. 403 § 1 k.p.c. Można by je kwalifikować jedynie jako poświadczenie nieprawdy. Poświadczenie nieprawdy w dokumencie stanowiącym środek dowodowy nie stanowi jednak podstawy wznowienia w świetle art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1999 r., III CKN 1075/98). Poza tym przyczyny wznowienia określone w art. 403 k.p.c. mają charakter względny, wymagane jest wykazanie związku przyczynowego pomiędzy powołaną podstawą wznowienia a treścią zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., III CKN 85/97). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że data zawarcia przez strony umowy nie stanowiła okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił jak w sentencji, a o kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).

